

ÕNNELIKU LÕPUGA MUINASJUTT

MARIE FERRARELLA

Emmas

KOSJAMOORIDEST
mammad

Marie Ferrarella
FINDING HAPPILY–EVER–AFTER
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

© 2010 by Marie Rydzynski-Ferrarella
© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B05223311
ISBN 978-9949-25-051-6

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Armas lugeja!

Minu vanemad ei üritanud mind kellegagi paari panna. Mu emale meeldis minuga koos olla, niisiis polnud tal minu abiellumisega kiiret. Minu isa kavatsuste kohaselt oleksin pidanud aitama oma vendi kasvatada, kuni nad lõpuks naise oleksid võtnud, siis oleksin mina kloost-risse läinud. Tõsiselt. Ma pidin ise oma printsi leidma (ja seda ma ka tegin).

Tänapäeval kipub aega napiks jääma, niisiis peaks abikäsi härra Õige leidmisel teretulnud olema. Ent kui mehe otsaes laiutab ema heakskiitu väljendav pits, siis võib see tütre hoopis vastassuunda pelutada, kui ta just pole sunnitud selle mehega tegelema. Täpselt sel-lises olukorras on Jewel Parnell. Eradetektiivina peab ta täitma oma ülesandeid ning Christopher Culhane'il on talle ülesanne – leida üles tema õe eksabikaasa, sest mängus on väikese poolorvuks jäänud poisi saatus. Jewel võtab ülesande vastu, sest vajab tööd. Lõpuks ta aga ei lahkugi, sest vajab meest hoolimata sellest, et tollel on tema ema õnnistus.

Ma loodan, et teile meeldib see väike jutustus. Tänan teid lugemast ja, nagu tavaks on saanud, soovin teie ellu armastust ja vastuarmastust.

Marie Ferrarella

*Jacintale,
kes võitis Niki südame.
Tere tulemast perekonda.*

Esimene peatiikk

Ta oli mõningase korralagedusega harjunud. See valitses ka tema kirjutuslaual ülikoolis, ent see oli vaoshoitud korralagedus. Kui vaja, teadis Christopher Culhane täpselt, kuhu oma käsi sirutada, et suurest raamatukuhjast vajalik raamat leida, olgu see siis matemaatika või füüsika kohta, samuti märkmed, mis ta viimase kuue kuni üheksa kuu jooksul üles oli tähendanud.

Selline, mõtles ta, vaadates oletatavas elutoas ringi, pidi välja nägema Dorothy maja pärast seda, kui keeristorm selle Ida Nõia juurde oli kandnud.

Võib-olla on see siin isegi hullem, parandas ta end vaikselt. Ta oli alati teadnud, et tema noorem õde Rita polnud majapidamistöodes kuigi usin. Tüdruk polnud kunagi suutnud oma tuba korras hoida, hoolimata nende ema arvukatest palvetest ja ähvardustest sinna buldooseriga sisse sõita. Tagasi mõeldes tundus Rita toonane tuba lausa korras olevat, kui seda praeguse vaatepildiga võrrelda.

Kuidas on võimalik, et terve mõistusega inimene võib niimoodi elada? Võimalik vastus vaevas teda.

Allasurutud ohkega tõmbas Chris käega üle oma näo, üritades end kokku võtta. Viimased kolmkümmend kuus tundi olid emotsionaalselt kurnavad olnud. Ta pa-

lus jumalat, et ei peaks enam kunagi midagi niisugust üle elama.

„Kas sinuga on kõik korras, onu Chris?“ küsis kellegi peenike, ent ebatavaliselt täiskasvanulik hääl, hirmigas silbis kajamas.

Tema õepoeg Joel vaatas talle silmanähtavalt muireliku näoga otsa. Poiss oli oma vanuse kohta väikest kasvu, mille tõttu ta nägi välja noorem kui viieaastane. Ent hetkel, mil ta oma suu avas, lükkas ta selle arvamuse ümber, kõlades kui lapse kehasse vangistatud vana mees.

„Ega sul pea valuta?“ tahtis poiss teada. Tema pruunid silmad olid murelikud.

Chris raputas kurvalt pead. „Ei.“

Arvestades poisi üleelamisi, mõtles Chris, oli küsimusel ning sellega kaasneval ärevusel eriline tähendus. Joel oli rääkinud nii politseinikele kui ka talle, et ema oli kurtnud piinavat peavalu, enne kui põrandale kokku kukkus.

Erinevalt eelmistest kordadest, kui Rita Johnson temast ajutiselt võitu saanud alkoholi või narkootikumide pruukimise tagajärjel oli kukkunud, ei avanud ta seekord enam silmi hoolimata sellest, kui kõvasti Joel teda raputas ning ärgata palus.

Ajuaneurüsmil, mis polnud endast muul moel märku andnud kui kohutava peavaluga paar minutit enne Rita tapmist, olid teised plaanid.

Joel oli kutsunud kiirabi ning rääkinud haiglasse tul-

nud politseinikele läheduses elavast ema vennast. Poiss oli pühalikult lisanud, et tema ema „ei taha, et onu Chris külla tuleks, sest onule ei meeldi see, mida ta teeb“.

Chris kuulis juhtunust pärast oma viimast füüsi-
katundi. Dekaaani sekretär oli talle kirja ulatanud ning palunud Blairi memoriaalhaiglasse dr MacKenziele helistada. Napp informatsioon ütles vaid seda, et asi puudutas tema õde.

Chrisi oli läbinud jäine tunne, kui ta paberil olevale telefoninumbrile oli helistanud.

Sealt alates oli kõik allamäge läinud.

Ta polnud Ritat näinud peaaegu kolm aastat. Valiku oli teinud õde. Hoolimata pehmest keelest oli naine selle talle selgeks teinud. Ta oli käskinud mehel oma majast ja elust kaduda, sest tal olevat venna põlgliku suhtumisetagi piisavalt muresid.

Ritaga vaidlemine oli mõttetu. Chris oli end rahunud sellega, et oli salaja majast mööda sõitnud, nägemaks oma õepoega ning veendumaks, et poisiga on kõik korras.

Ka regulaarselt saadetud tšekid täitsid osaliselt sama eesmärgi. Ta teadis, et õde armastas oma last ega oleks lasknud tal nälgida või puudust kannatada. Chris teadis ka seda, et kui ta üritanuks oma õde kontrollida, siis kutsunuks see naises esile kiuslikkuse, niisiis oli parim lahendus Joeli jaoks raha eraldada ning neist eemale hoida. Ta võis vaid loota, et Rita pakkus oma kummali-
sel moel pojale ka emotsionaalset tuge.

Saabunud haiglasse õde tuvastama, võitles Chris iseendaga. Ta oli just Rita elutule kehale selja pööranud, kui nägi suuri pruune silmi, mis paksu tumepruuni juukse-tuka alt tema poole piilusid. Chris oli Joeli viimast korda näinud siis, kui poiss oli alles veidi rohkem kui kaheaastane ning ilmutas juba imelapseks olemise märke.

Mõeldes oma õe elupõletamisele, lähenes Chris ettevaatlikult poisile. Ehkki Joel oli end selle hetkeni erakordselt küpsest küljest näidanud, oli ta siiski viieaastane poiss, kes oli äsja oma ema kaotanud ning vajas lohutamist.

Chrisil polnud aimugi, mida nii noorele inimesele öelda.

Ta oli siiani vaid täiskasvanutega suhelnud. Lapsed olid väikesed inimesed, keda ta oli aeg-ajalt taustal märganud nagu lilli, pinke või maju. Ta polnud ühegagi neist otseselt suhelnud. Tal polnud aimugi, kuidas poisile öelda, et ema suri juba kümme minutit pärast Blairi memoriaalhaiglasse toomist.

Selgus, et ta ei pidanudki midagi ütlema. Joel vaatas talle rahuliku, täiskasvanuliku pilguga otsa ning pigem märkis fakti, kui küsis: „Mu ema on surnud, kas pole?“

Kui Chris oli seda kõhklevalt kinnitanud, noogutas poiss aeglaselt pead. Joel oli hämmastavalt vaoshoitud. Poolteise päeva jooksul, mis nad koos olid veetnud, polnud Chris kordagi poissi nutmas kuulnud. Ta hakkas juba arvama, et seda ei juhtugi.

See oli kõhedusttekitavalt ebaloomulik.

Kimbatuses, mida järgmiseks ette võtta, oli Chris viinud poisi koju, mida too emaga jaganud oli. Ta oli täiesti jahmunud kaosest, mis teda ukse avamisel ter-
vitas. Segadus, mis võis kunagi olla vallutanud väikese ala, oli nüüdseks levinud igasse tuppa. Nurkades kõr-
gusid ajalehevirnad, papptaldrikutel riknevat toitu võis näha kõige uskumatumates kohtades. Kõikjal vedeles must pesu.

Kohe, kui nad majja sisenesid, asus Joel asju üles korjama. Poisi tegutsemine ütles Chrisile, et just Joel oli olnud see, kes oli üritanud korda hoida, ehkki eba-
õnnestunult. Nähtavasti vajas ta mingisugust korda, eriti nüüd, kui tema elus valitses kaos. Niisiis helistas Chris kohe pärast matusekorraldajaga ühenduse võt-
mist kohalikku koristusfirmasse.

Tema üllatuseks lubas kõnele vastanud naine järg-
misel hommikul kohal olla. Vajadusel ka varem, kinni-
tati talle lahkelt. Selle eest lisatasu ei nõutud. Et Chris oli emotsionaalselt kurnatud, otsustas ta siiski hom-
miku kasuks.

„Vabandust korralageduse pärast,“ sõnas Chris va-
rahommikul naeratava ja innuka meeskonnaga ukse
taha ilmunud naisele. Proua Cecilia Parnell sisenes
majja esimesena ning vaatas vaikselt ringi. Ilmselt pi-
das ta vaatepilti äkkrünnaku tagajärjeks.

Ta naeratas pikale ja nägusale noormehele, üritades
oma kliendis tekkinud ebamugavustunnet hajutada.

„Ärge paluge vabandust. Kui poleks segadust, ei vajaks te minu firma teenuseid ja me müüksime rauapoes tööriistu,“ lausus ta rõõmsameelselt. Ta kõndis paberihunnikute vahel, puudutades esemeid, nagu tahaks endas selgusele jõuda, mida teha ja kaua see aega võtab. „Kui te pahaks ei pane, siis kaua te pole...?“ Naine lasi häälel raugeda, jättes ütle mata sõna *koristama* juhuks, kui mees peab seda solvavaks ning leiab, et teda kritiseeritakse.

„Oh, see pole minu maja,“ teatas Chris kiiresti. Segadus valmistas talle piinlikkust. „See kuulub mu õele.“

Su õest ei saaks kunagi Martha Stewarti mantlipärijat, mõtles Cecilia. „Te tahate teda üllatada?“ oletas naine.

Chris tundis, kuidas miski ta rinnus võpatas. Ta poleks tohtinud neist eemale hoida. Ta oleks pidanud peale käima, et Rita ellu jääda. Kes teab, võib-olla oleks õde veel elus, mõtles ta, samal ajal kui süütunne temast suuri tükke välja rebis.

„Selleks on liiga hilja,“ sõnas ta, taibates kohe, kui mõistatuslikult see kõlada võis. Naine vaatas talle uudishimulikult otsa. Chris hingas sisse ning selgitas: „Mu õde suri äsja.“

Ceciliat valdas poolehoid ning tema emasüda tundis noorele mehele kaasa. „Oh, mul on kahju.“ Ta vaatas veel kord ringi. Kathy ja Ally, kaks tema hoolikalt valitud meeskonnaliiget, seadsid varustust töökorda.